

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobců:

a) P. M.

státní příslušnost Ázerbájdžán

b) nezl. E. M.

státní příslušnost Ázerbájdžán

zastoupen žalobkyní a) jako zákonnou zástupkyní

c) nezl. E. M.

státní příslušnost Ázerbájdžán

zastoupena žalobkyní a) jako zákonnou zástupkyní

všichni žalobci v řízení zastoupeni

advokátkou Mgr. Beatou Kaczynskou

sídlem Masarykovy sady 76/18, 737 01 Český Těšín

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra

sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2020, č. j. X, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 25. 5. 2020, č. j. X se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení 20 183 Kč, do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám Mgr. Beaty Kaczynské, advokátky se sídlem Masarykovy sady 76/18, 737 01 Český Těšín.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně a) spolu s nezl. žalobci b) a c) (dále jen souhrnně „žalobci“) se domáhali žalobou ze dne 22. 6. 2020 zrušení ve výroku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto tak, že se řízení o žádosti zastavuje podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) s ohledem na to, že opakovaná žádost žalobců byla vyhodnocena jako nepřipustná podle § 10a písm. e) zákona o azylu.
2. Žalobci nesouhlasí se závěrem žalovaného, že byly v jejich případě splněny podmínky pro posouzení opakované žádosti jako nepřipustné. S odkazem na § 11a odst. 1 zákona o azylu připomněli, že ke své druhé žádosti o mezinárodní ochranu uvedli, že důvody, pro které žádá, jsou shodné jako v minulém řízení, nicméně, dále také uvedli, že se do Ázerbájdžánu nechtějí vrátit, z bezpečnostních důvodů a že situace je ve vlasti opravdu vážná. Žalobci dále zdůraznili judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejm. rozsudek ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96. I v případě, že by žalobci neuvedli žádné nové skutečnosti, bylo úkolem žalovaného opatřit si ve správním řízení dostatek podkladů pro posouzení, zda v Ázerbájdžánu nedošlo k takové zásadní změně situace, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný sice v napadeném rozhodnutí konstatoval, že od doby, kdy byla předchozí žádost posuzována, k takové změně nedošlo, žalobci jsou však přesvědčeni, že se žalovaný touto otázkou vypořádal pouze formálně, když není zřejmé, o co konkrétně tyto závěry opírá. Pokud vycházel ze dvou zpráv, a to z informace vypracované samotným žalovaným a informace Ministerstva zahraničních věcí ČR, mají žalobci za to, že tyto zprávy jsou nedostatečné a neposkytují dostatečné a objektivní informace o zemi původu.

3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout; uvedl, že nesouhlasí s obsahem žalobních námitek, neboť nedokládají namítaná porušení zákonných ustanovení; odkázal na napadené rozhodnutí. Žalovaný neshledal, že by žalobci uvedli nové skutečnosti, pro které žádají o mezinárodní ochranu. Při posouzení žádosti pak žalovaný vycházel z podkladů, které shromáždil a dospěl k závěru, že od doby, kdy byla posuzována předchozí žádost žalobců, nedošlo v Ázerbájdžánu k žádné zásadní změně z hlediska obecné bezpečnosti a politické situace.

Zjištění z obsahu správních spisů

4. Ze správních spisů soud zjistil, že žalobci požádali dne 12. 9. 2017 o mezinárodní ochranu, kdy jako důvod žádosti uvedli, že mají v Ázerbájdžánu problémy, začalo to, když jeli kvůli operaci do Íránu, vezli s sebou větší hotovost, kterou jim ukradli, v Íránu to nahlásili, policie však nepomohla. Myslí si, že spolu íránská a ázerbájdžánská policie spolupracuje. Protože je manžel politicky aktivní, byl uvězněn. Vyhrožovali mu, že ublíží rodině a dětem, vláda si dělá, co chce. Rozhodnutím ze dne 17. 7. 2018 žalobcům nebyla mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu udělena.
5. Dne 19. 11. 2019 podali žalobci v Zařízení pro zajištění cizinců Zastávka další žádost o udělení mezinárodní ochrany. Jako důvody žádosti uvedli, že v Ázerbájdžánu měli problémy, útočili na ně i na tchýně, jedná se o stejné důvody jako v předchozí žádosti, souvisí to s tou krádeží v Íránu. Součástí spisu je Informace OAMP MV ČR ze dne 18. 6. 2019 o bezpečnostní a politické situaci v Ázerbájdžánu, ze které vyplývá, že Organizace Freedom House ve zprávě Svoboda ve světě 2019 přidělila Ázerbájdžánu status „nesvobodný“ a zemi hodnotí ve své sedmistupňové škále stupněm 7 v oblasti politických práv a stupněm 6 v oblasti občanských svobod. V zemi neprobíhal žádný ozbrojený konflikt.
6. Dále je součástí spisu Informace MZV ČR ze dne 23. 7. 2019 o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, ze které vyplývá, že neúspěšný žadatel bude mít po návratu do vlasti problém se sháněním práce ve státním sektoru, obecně však neexistuje žádný právní postih.
7. Žalobci byli dne 21. 5. 2020 seznámeni s podklady rozhodnutí, mezi nimiž byl jako jeden z podkladů obsažen rovněž „spisový materiál k předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany“. Žalobci žádné doplnění podkladů nenavrhovali a s podklady se seznámit nechtěli.
8. Následně rozhodl žalovaný dne 25. 5. 2020 napadeným rozhodnutím. V něm žalovaný dospěl k závěru, že žalobci v opakované žádosti uvádí naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se tam vrátit jako v předchozím správním řízení. Z tvrzení žalobců nevyplývá žádná skutečnost, která by odůvodňovala opětovné meritorní posouzení žádosti žalobců. Ve vztahu k posouzení bezpečnostní a politické situace v Ázerbájdžánu žalovaný uvedl, že „po vyhodnocení citovaných podkladů uzavírá, že v Ázerbájdžánu nedošlo od doby, kdy byla posuzována předchozí žádost, k žádné zásadní změně z hlediska obecné bezpečnostní či politické situace, která by mohla mít vliv na posouzení žádosti...“. Žalovaný tak dospěl k závěru, že opakovaná žádost žalobců je nepřípustná, a proto řízení podle § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zastavil.

Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
10. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které
 - a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a
 - b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
11. Podle § 11a odst. 2 zákona o azylu, není-li opakovaná žádost nepřípustná, ministerstvo rozhodne o udělení nebo neudělení mezinárodní ochrany, pokud není odůvodněn jiný postup.
12. Podle § 11a odst. 3 zákona o azylu, podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování, že mu hrozí vážná újma nebo že již splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 13 a 14a, ministerstvo řízení usnesením zastaví. Usnesení o zastavení řízení lze vydat do 10 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ministerstvo usnesení o zastavení řízení doručí cizinci na místě nebo na adresu místa pobytu na území, byla-li cizincem při podání další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedena; jinak se usnesení o zastavení řízení uloží po dobu 10 dnů v azylovém zařízení, kde byl cizinec naposledy hlášen k pobytu, a oznámení o uložení písemnosti se vyvěsí na úřední desce v tomto azylovém zařízení. Podání žaloby proti usnesení o zastavení řízení nemá odkladný účinek.
13. Nejvyšší správní soud dospěl v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96 k závěru, že: *„Správní orgán je povinen v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat v souladu s § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřípustné žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví.“*
14. V rozsudku ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017-38 dále Nejvyšší správní soud uzavřel, že : *„Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení o další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, musí obsahovat zdůvodněný závěr, že 1) cizinec v další opakované žádosti neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, které nemohl uplatnit v*

předchozích žádostech, 2) nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti.“

15. Krajský soud má za to, že žalovaný povinností vyplývajícím z citovaných ustanovení při respektu k relevantní judikatuře nedostal. Žalovaný totiž ve vztahu k závěru, že v zemi původu žalobců nedošlo k zásadní změně, která by mohla zakládat opodstatněnost návrhu, pouze uvedl, že „po vyhodnocení citovaných podkladů uzavírá, že v Ázerbájdžánu nedošlo od doby, kdy byla posuzována předchozí žádost, k žádné zásadní změně z hlediska obecné bezpečnostní či politické situace, která by mohla mít vliv na posouzení žádosti...“. Předně, z napadeného rozhodnutí není zřejmé, ze kterých „citovaných“ podkladů žalovaný vycházel. Především však není zřejmé, na základě jakých konkrétních skutečností učinil žalovaný uvedený závěr, neboť žalovaný žádné zjištěné skutečnosti z „citovaných“ podkladů neuvádí. Není tak možné podrobit přezkumu úvahu žalovaného, že oproti předchozí politické a bezpečnostní situaci (v době, kdy byla posuzována předchozí žádost žalobců), kterou nadto žalovaný také nijak blíže nepopisuje, nedošlo k žádné *zásadní změně*.
16. Uvedený deficit činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Bylo totiž povinností žalovaného alespoň stručně v základních rysech uvést předchozí a nynější závěry o politické a bezpečnostní situaci v Ázerbájdžánu a až v návaznosti na to provést srozumitelnou úvahu, ústící v jeho závěr o tom, že k žádné zásadní změně v politické a bezpečnostní situaci nedošlo.

Závěr a náklady řízení

17. Krajský soud tak napadené rozhodnutí z uvedených důvodů dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán závěry vyslovenými v tomto rozsudku. Bude na žalovaném, aby v dalším řízení podle potřeby aktualizoval podklady ke zjištění politické a bezpečnostní situace v Ázerbájdžánu a aby v návaznosti na to nově posoudil, zda jsou naplněny podmínky pro posouzení žádosti žalobců o mezinárodní ochranu jako nepřijatelné; v kladném případě bude nutné se v následném rozhodnutí způsobem naznačeným shora se zjištěnými skutečnostmi vypořádat.
18. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobci byli v řízení úspěšní a mají tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení žalobců jsou tvořeny dvěma úkony právní služby za každého ze zastoupených účastníků v podobě přípravy a převzetí zastoupení a podání žaloby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), při tarifní hodnotě 50 000 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, tj. odměna za jeden úkon právní služby činí podle § 7 bodu 5 po snížení podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu, 2 480 Kč, tedy odměna celkem 14 880 Kč, dále 6 režijními paušály podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč, tj. celkem 1 800 Kč, a to vše zvýšené o DPH ve výši 21 %, tj. celkem po zaokrouhlení 20 183 Kč. Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobcům k rukám jejich právního zástupce na náhradu nákladů řízení tuto částku. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

[Zadejte text.]

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 30. srpna 2021

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.

samosoudce